

Arrest

nr. 211 366 van 23 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. GOYENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben, u bent een etnische Tamil en Katholiek. U bent in 1978 geboren in Pilu Palai, een dorp in de Vanni-regio van de Noordelijke Provincie van Sri Lanka. U trouwde er in 2001 met D.R. en u verhuisde met hem naar het dorp Velanai in het district Jaffna van de Noordelijke Provincie. In 2002 verhuisden jullie terug naar Pilu Palai waar jullie gronden kregen van uw ouders. Jullie kregen een zoon in 2002 en een dochter in 2005.

In augustus 2006 moest u met uw gezin Pilu Palai ontvluchten omwille van de oorlog. U verbleef hierna onder andere in Visvamadhu, Iranpalai en Valiyamadam. Uw man hielp intussen de LTTE door hen eten

te brengen en hij hielp eveneens bij het transport van slachtoffers. Hij was echter nooit lid van de LTTE. In deze periode zag u uw man dan ook zelden. In Valiyamadam werd u vervoegd door uw ouders, maar zij kwamen er beiden om het leven door een granaataanval. U reisde uiteindelijk met uw twee kinderen via Vavuniya verder naar Colombo waar u in augustus 2009 aankwam. Wanneer uw man te horen kreeg waar u zich bevond vervoegde hij jullie en zo was hij aanwezig wanneer u beviel van jullie derde kind, een dochter, op 7 oktober 2009.

Op 25 april 2010 keerde u samen met uw drie kinderen terug Pilu Palai. Uw man wou echter niet meekomen omdat hij schrik had vervolgd te worden door de CID omdat hij de LTTE had geholpen tijdens de oorlog. In juli 2010 besloot hij dat de situatie in Pilu Palai voldoende stabiel was en hij trok bij jullie in. De eerste maanden na de terugkeer van uw echtgenoot kenden jullie geen problemen. Vanaf midden 2011 begon de CID jullie echter lastig te vallen. Zij hadden immers van dorpsgenoten gehoord dat uw echtgenoot promotie voerde voor de LTTE en jongens voor hen rekruteerde. Uw man heeft deze taken nochtans nooit gedaan. De CID riep uw man vervolgens op om naar hun kamp te komen op 8 december 2012. U vergezeld uw echtgenoot en wanneer jullie bij het kamp aankwamen, waren ze niet echt op de hoogte van jullie komst. Uiteindelijk kwam er een zekere R. van de CID naar buiten en hij sloeg uw man. U werd kwaad op hem en zo eindigde jullie bezoek aan het kamp van de CID. Jullie keerden terug naar huis waarna uw echtgenoot besloot dat het opnieuw noodzakelijk was om onder te duiken. Hij verbleef een periode in zijn ouderlijk huis en bij uw broers en zussen tot hij in december 2012 terug naar huis kwam. Met Kerstmis 2012 kwam de CID echter opnieuw naar jullie huis waarna uw man weer onderdook bij familieleden. Uiteindelijk verliet uw man op 29 juni 2013 Sri Lanka en hij reisde naar India.

Na het vertrek van uw man kwam de CID dagelijks naar uw huis om naar uw man te informeren. Wanneer u uw man telefonisch op de hoogte bracht van de penibele situatie waarin u en uw kinderen zich bevonden, verbrak hij het contact met Kerstmis 2014. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over uw echtgenoot vernomen. De CID liet u nadien even met rust tot april 2015, maar nadien begonnen ze u opnieuw om de zoveel maanden lastig te vallen. Op 27 november 2016 liep de situatie zwaar uit de hand. De CID kwam namelijk 's nachts uw huis binnen en gieten kokend water over u heen. U werd hierna opgevangen door uw broers en zussen die uw reis begonnen te plannen. U keerde nog een keer terug naar uw eigen huis op 25 juli 2017 om uw spullen op te halen en ervoor te zorgen dat de dieren verkocht werden. Op die dag kwam u opnieuw de CID tegen en uw broer en zus vroegen hen waarom ze u zo lastig vielen. Hierna verliet u definitief uw eigen huis. U leefde bij uw broers en zussen tot u op 28 augustus 2017 samen met uw drie kinderen Sri Lanka verliet om naar België te reizen met een vals paspoort. U vroeg in België asiel aan op 11 september 2017.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten neer: twee enveloppes, uw identiteitskaart, een gezinsboekje, twee brieven die de dood van uw ouders bevestigen, een brief van de priester van de Saint Francis Xavier's church, een brief van een parlamentslid en een medisch attest van het ziekenhuis in Palai. U legde eveneens de volgende kopieën van de volgende documenten neer: de geboorteaktes van u en uw drie kinderen, uw huwelijksakte, uw medisch dossier in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde **bijzondere procedurele noden** kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen die u aflegde bij Dienst Vreemdelingezaken (DVZ) blijkt immers dat u liever door een vrouwelijke Protection Officer (PO) gehoord wou worden omdat u zo makkelijker kon vertellen over het moment dat er kokend water over u gegoten werd (zie vragenlijst CGVS, punt 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd bij uw twee gehoren bij het CGVS telkens een vrouwelijke PO en tolk voorzien.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de vervolging van uw echtgenoot en later ook uzelf.

Hierbij wenst het CGVS vooreerst op te merken dat u op geen enkele wijze de banden van uw man met de LTTE staft. Ook over de vermeende vervolging van u en uw echtgenoot legt u geen enkel overtuigend document neer. De enige twee documenten die u voorlegt om uw vervolging in Sri Lanka aan te tonen zijn een schrijven van een priester en van een parlamentslid. Deze brieven hebben echter geen enkele bewijswaarde daar deze slechts een weergave vormen van uw verklaringen. In geen van de brieven wordt een externe betrouwbare bron aangehaald die uw problemen bevestigt (documenten 7 en 8 in groene map). Door het sterk gesolliciteerde karakter van deze brieven kunnen deze documenten uw asielaanvraag dan ook niet staven. **Het CGVS wordt hierdoor verplicht zich louter te baseren op uw verklaringen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.** Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat, als uw man al ooit samenwerkte met de LTTE, zijn **engagement vrij beperkt** bleek te zijn en hij kan beschouwd worden als een gewone aanhanger van de beweging. U verklaarde immers verschillende keren dat uw man geen lid was van de LTTE en dat hij hen slechts eten gaf en hun slachtoffers vervoerde (CGVS 22/01/2018, p.5, 12; CGVS 23/02/2018 p.3). Hij werd er volgens u wel van verdacht een grotere rol te hebben gespeeld bij de LTTE, met name dat hij promotie voor hen voerde en nieuwe strijders rekruteerde, maar deze verdenkingen waren volgens u niet correct (CGVS 22/01/2018, p.5, 6-7, 12; CGVS 23/02/2018 p.3). U verklaarde bovendien ook zelf dat heel veel Tamils uit uw regio de LTTE op dezelfde wijze hielp zonder dat zij hiervoor vervolgd werden (CGVS 22/01/2018, p.7). Deze beperkte inzet van uw echtgenoot voor de LTTE staat dan ook volledig niet in verhouding tot de jarenlange vervolging die u en uw echtgenoot zouden ervaren hebben. Het is immers niet aannemelijk dat de CID zodanig lang zoveel energie zou steken in iemand met een dergelijk laag profiel als uw echtgenoot die zoals vele Tamils slechts eten gaf aan de LTTE en hun slachtoffers vervoerde. Hierdoor wordt uw asielaanvraag reeds op losse schroeven geplaatst. Hier dient aan te worden toegevoegd dat de beperkte band die uw man zou gehad hebben met de LTTE op zich geen voldoende basis vormt om te spreken voor een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Sri Lanka. U verbleef immers nog ruim negen jaar in Sri Lanka nadat uw man reeds zijn engagement voor de LTTE beëindigd had. Aangezien u in deze periode geen geloofwaardige vervolging heeft ervaren, kan hieruit geconcludeerd worden dat u geen vrees hoeft te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka. Hierbij is het dus van essentieel belang dat uw verklaringen omtrent de vervolging van uw man en uzelf geloofwaardig zijn, in casu quod non zoals blijkt uit onderstaande.

Ten derde kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent **de vervolging die uw echtgenoot** gekend zou hebben. U legde hieromtrent immers tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw man aanvankelijk niet naar Pilu Palai wou terugkeren vanuit Colombo omdat hij vreesde in de problemen te komen met de CID (CGVS 22/01/2018, p.6). Hierbij is het vooreerst vreemd dat uw man voordien wel zonder enige twijfel naar Colombo reisde waar de CID en het Sri Lankaanse leger erg aanwezig zijn gezien dit de hoofdstad van het land is en aldus uw echtgenoot vast en zeker ook zouden kunnen traceren. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat in Colombo niemand de banden van uw echtgenoot met de LTTE kon aantonen (CGVS 23/02/2018, p.3). U verliest hierbij echter uit het oog dat uw man op dat moment, in 2010, nog niet op de hoogte was van de valselijke beschuldigingen met betrekking tot zijn rekruterings- en promotietaken binnen de LTTE die mensen uit jullie omgeving pas vanaf het midden van 2011 deelden met de CID (CGVS 22/01/2018, p.6, CGVS 23/02/2018, p.4). Uw verklaringen omtrent de angst van uw man over zijn terugkeer naar Pilu Palai komen dus voort uit een vooringenomenheid van uwentwege waarbij u uw kennis van de toekomst projecteert op het verleden. Hierdoor wordt dan ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd. Bovendien bleek het gedrag van uw echtgenoot in strijd met de door u aangehaalde vrees. Zo is het zeer vreemd dat uw echtgenoot gedurende verschillende periodes onderdook, maar dan toch in september 2012 vrijwillig naar het kantoor van de CID stapte (CGVS 22/01/2018, p.7). Als uw echtgenoot werkelijk de CID vreesde is het immers volledig onaannemelijk dat hij vrijwillig naar hun kantoor zou gaan. Deze verklaring wordt bovendien nog vreemder daar u hier aan toevoegt dat nadat u met uw echtgenoot naar de CID ging, u gewoon terug naar huis mocht keren en dat uw man het toch noodzakelijk achtte om opnieuw onder te duiken (CGVS 22/01/2018, p.7).

Uw verklaring dat de CID jullie gewoon liet gaan, zelfs nadat u een van hen geslagen had, relativeert sterk de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging en getuigt en ondersteunt de vaststelling dat uw man geen vervolging diende te vrezen (CGVS 22/01/2018, p.7). Ook de plaatsen waar uw man

volgens u onderdook in deze periode zijn niet aannemelijk. Immers, u verklaarde dat uw man ofwel bij uw broers en zussen verbleef of naar zijn ouderlijk huis reisde (CGVS 22/01/2018, p.6-8). Onderduiken bij een familielid moet echter zowaar de zwakste verstopplaats zijn voor iemand die zich voor de CID tracht te verbergen daar de CID makkelijk de woonplaatsen van jullie familieleden kon vinden en zo logischerwijs uw man snel en eenvoudig konden lokaliseren. De plaatsen waar uw echtgenoot onderdook wijzen dan ook niet op een grote angst voor de CID. Van iemand met een danig grote angst voor vervolging kan immers verwacht worden dat die minder evidente schuilplaatsen zou opzoeken. Uw verklaring dat de CID slechts een keer naar het huis van een familielid kwamen is bovendien ook volledig onaannemelijk (CGVS 23/02/2018, p.5). Als de CID uw echtgenoot daadwerkelijk zochten, hadden ze hem immers ook bij uw familie wel teruggevonden. Het is daarenboven zeer opvallend dat uw echtgenoot wachtte tot juni 2013 alvorens Sri Lanka te verlaten terwijl hij reeds twee jaar, sinds het midden van 2011, gezocht zou zijn door de CID en haast voortdurend moest onderduiken (CGVS 22/01/2018, p.6, 8). Wanneer u hier twee maal naar gevraagd werd herhaalde u telkens uw eerdere verklaringen zonder enige duiding te geven waarom uw man zodanig lang het risico nam om in Sri Lanka te blijven vertoeven (CGVS 23/02/2018, p.4-5). Ook uw verklaringen omtrent de concrete handelingen die de CID zou gesteld hebben bij de vervolging van uw echtgenoot bevatten verschillende tegenstrijdig- en eigenaardigheden. U verklaarde immers dat uw man nooit verplicht werd om wekelijks zijn handtekening te gaan plaatsen, dat hij nooit gearresteerd werd en nooit in een rehabilitatiecentrum verbleef (CGVS 23/02/2018, p.3-4). Deze acties werden nochtans frequent gebruikt door de Sri Lankaanse autoriteiten in de naoorlogse periode, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Als de CID dus het geringste vermoeden had dat uw echtgenoot banden had met de LTTE, dan hadden zij hem op zijn minst eenvoudigweg kunnen monitoren door hem wekelijks zijn handtekening te laten plaatsen, hetgeen ze niet deden. Bovendien stond niets hen in de weg om uw echtgenoot te arresteren, uw echtgenoot ging zelfs in eigen persoon naar hen toe. Aangezien de CID geen van deze acties toepaste op uw man kan dan ook vastgesteld worden dat zij nauwelijks interesse in hem hadden waardoor het niet aannemelijk is dat hij ook werkelijk vervolgd werd. Wanneer u gevraagd werd waarom de CID uw echtgenoot niet arresteerde indien zij hem werkelijk viseerden, kon u hierop tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS geen antwoord geven (CGVS 22/01/2018, p.12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat de CID niet over voldoende bewijs beschikte en dat zij geen arrestaties deden (CGVS 23/02/2018, p.4). Dit antwoord biedt echter geen voldoende verklaring. Aan de hand van getuigenissen van buurtbewoners had de CID immers reeds voldoende bewijs om uw man te viseren. Bovendien heerste er in de naoorlogse periode in Sri Lanka een danig paranoïde sfeer dat een Tamil met mogelijke banden met de LTTE op zijn minst gemonitord werd. Ook uw verklaring dat de CID geen arrestaties kon doen houdt geen stand. De CID is immers geen onafhankelijk orgaan, maar werkt ook samen met het leger. Zij hadden dus voldoende mogelijkheden om uw echtgenoot te arresteren. Wat betreft uw verklaring sinds 2014 geen contact meer met uw echtgenoot gehad te hebben, wenst het CGVS tenslotte op te merken dat u zich hierbij wederom beperkt tot een naakte bewering waardoor deze verklaring niet bijzonder overtuigend is. Uit bovenstaande kan dan ook worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de vervolging van uw echtgenoot door de CID.

Dientengevolge is het ten vierde ook niet geloofwaardig dat **u persoonlijk na het vertrek van uw man naar India vervolgd zou zijn**. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw onaannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen omtrent deze periode. Zo staat uw verklaring dat uw man slechts beperkt betrokken was bij de LTTE in schril contrast met uw verklaring gedurende een totaal van bijna vier jaar na het vertrek lastig te zijn gevallen door de CID (CGVS 22/01/2018, p.6, 7, 8, 11). De CID had in de naoorlogse periode immers wel belangrijke doelwitten dan iemand als uw echtgenoot met een laag profiel die LTTE slachtoffers zou hebben vervoerd en eten zou hebben verstrekt aan de LTTE. In dit kader is het zeer vreemd dat de CID in 2016 plots kokend water op u zouden komen gieten (CGVS 22/01/2018, p.9). Daar aan de eerdere vervolging geen geloof gehecht kan worden door het CGVS, volgt hieruit dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat ook u zou zijn gevisieerd door de CID. De littekens die u toonde en de medische attesten die u voorlegde kunnen uw relaas ook niet staven (zie documenten 9 en 10 in groene map). Hierdoor wordt immers enkel aangetoond dat u zich ooit verbrandde, maar u toonde zo niet aan wanneer, in welke omstandigheden en door wie u deze verwonding opliep. Een arts kan slechts de aard van de opgelopen kwetsuren diagnosticeren en hiervan vaststelling te doen, maar is niet in staat met zekerheid het causaal verband tussen uw beweringen en de verwondingen te bepalen.

Bovendien staat het gedrag dat u stelde na deze aanval in sterk contrast met de traumatische ervaring die u net ervaren zou hebben. Zo bleef u na de aanval in november 2016 nog negen maanden in Sri Lanka tot augustus 2017 alvorens het land te verlaten (CGVS 22/01/2018, p.9, 11). In die periode reisde

u bovendien nog terug naar uw huis om er wat zaken te regelen (CGVS 22/01/2018, p.11). Indien u werkelijk door de CID werd aangevallen met kokend water is het echter weinig aannemelijk dat u nog zou terugkeren naar een plaats waar zij u opnieuw zouden kunnen bereiken. Bovendien kon u eenvoudigweg vragen aan uw broers of zussen om de zaken in uw huis te gaan regelen zonder dat u hen vergezelde. Zo beweerde u dat uw broer u op het hart drukte dat u met twaalf broers en zussen bent en dat zij voor u zouden zorgen (zie CGVS, 22/01/2018, p.8). Het is verder volledig onaannemelijk dat u in al die jaren dat u vervolgd werd nooit bescherming heeft gezocht bij enige instantie, niet bij ngo's, niet bij het Rode Kruis, niet bij de Human Rights Commission, niets (CGVS 22/01/2018, p.12; CGVS 23/02/2018, p.5-6). Wanneer u hiervoor verschillende keren in verschillende woorden om een verklaring werd gevraagd verwees u telkens alleen naar de bedreigingen door de CID (CGVS 22/01/2018, p. 12; CGVS 23/02/2018, p.5-6). Het is echter niet aannemelijk dat u het risico nam om samen met uw drie kinderen een danig grote, gevaarlijke en dure reis ondernam naar België zonder eerst de lokale beschermingsmogelijkheden uit te putten. Zo kan ook aan uw persoonlijke vervolging geen geloof gehecht worden.

Wat betreft de **documenten** die u voorlegt dient gesteld te worden dat de enveloppes, uw identiteitskaart, de geboorteaktes van u en uw kinderen, uw huwelijksakte en gezinsboekje enkel uw identiteit en herkomst aantonen, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt (zie documenten 1 tot en met 5 in groene map). Ook de brieven ter bevestiging van de dood van uw ouders kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen daar ook hier niet aan getwijfeld wordt (zie document 6 in groene map). De overige documenten werden reeds eerder besproken.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS en u verklaarde buiten uw twee neven die sneuvelden voor de LTTE in 2007 en 2009 geen familie te hebben met banden met de LTTE, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u (CGVS 22/01/2018, p.12). U heeft immers na de dood van uw twee neven gedurende 8 jaar geen geloofwaardige problemen gekend in Sri Lanka.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. **Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.**

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 juni 2018 aan dat er wel degelijk een gevaar is voor haar veiligheid en die van haar kinderen.

Verzoekster wijst er in haar eerste middel op dat de CID verzoekster geregeld kwam opzoeken bij haar thuis, en zowel verzoekster, als de kinderen, op weg van en naar school aanspraken over hun vader. Verzoekster legt uit dat, aangezien zij niet op de hoogte waren van de exacte locatie van haar man, ze hier geen antwoord op konden geven. Verzoekster benadrukt dat zij niet buiten konden zonder dat ze werden aangesproken door de CID. Verzoekster haalt aan dat de situatie dermate escaleerde dat er kokend water over verzoekster werd gegooid (Stuk 5). Verzoekster betoogt dat er dus wel degelijk gevaar is bij terugkeer naar hun land, aangezien zij telkens worden lastiggevallen, zowel bij hun thuis als op straat (Stukken 6 en 7). Verzoekster haalt aan dat de neergelegde foto's eveneens aantonen dat de situatie in hun land dermate gevaarlijk is (stuk 9). Verzoekster benadrukt dat zij wil vermijden dat haar kinderen hetzelfde overkomt. Zij legt eveneens een verklaring neer van *“ematathampy thamocharampillai J.P, justice of the peace”*, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster en haar kinderen in angst leven (stuk 10).

In een tweede middel betoogt verzoekster dat men in Sri Lanka een probleem kent met politiemensen die vrouwen lastigvallen, zo ook in dit geval. Verzoekster legt uit dat ze 's avonds tv keek toen de politie op de deur klopte, zij hen binnenliet, waarop deze kokend water over haar heen goten, omdat verzoekster niet kon aangeven waar haar man zich bevond. Verzoekster wijst erop dat deze praktijken vaak voorkomen in Sri Lanka, wat tevens blijkt uit de verklaringen van een parlamentslid (stukken 7 en 8). Verzoekster stelt dat alleenstaande vrouwen gezien worden als zwak en dat militairen en politie hun macht misbruiken om informatie te verkrijgen. Verzoekster benadrukt dat de CID haar blijft lastig vallen met vragen over haar man, terwijl zij hier geen antwoorden op heeft.

In een derde middel stelt verzoekster dat ze drie kinderen heeft en een veilige toekomst wil voor hen. Verzoekster stelt dat de kinderen op een leeftijd gekomen zijn waar het van belang is dat ze een stabiele omgeving hebben om zich te ontwikkelen. Zij geeft aan dat één van de kinderen reeds vlot Nederlands spreekt, en zich dus goed kan integreren in België. Zij legt een schoolrapport van de kinderen neer, waaruit blijkt dat ze hier verder willen studeren, zonder alle zorgen die ze hebben in Sri Lanka. Verder stelt verzoekster dat haar dochter heeft neergeschreven wat de concrete omstandigheden zijn, en dat ze graag blijft om haar studies hier af te ronden.

In een vierde middel stelt verzoekster dat zij ter plaatse naar hulporganisaties, zoals Human Rights Commission, is gegaan. Zij legt uit dat zij haar op dat moment niet verder konden helpen en dat zij de dag daarop diende terug te gaan. Verzoekster geeft aan dat ze bang geworden was, omdat er mannen van de CID langsgelopen waren bij haar thuis, en zij geen verdere stappen durfde te ondernemen.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 31.05.2018 tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag te vermelden;*

Aan verzoekster en haar drie minderjarige kinderen de vluchtelingenstatus toe te kennen in de zin van artikel 14/3 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde en slechts in zoverre verzoekster niet als vluchteling erken zou worden, te zeggen voor recht dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

“3. Geboorteakte verzoekster

4. Geboorteakte kinderen

5. Verklaring van overlijden van de ouders van verzoekster

6. Verklaring ziekenhuis Palai
7. Verklaring kerk Sint-Francis Xavier's
8. Verklaring parlementslis Sri Lanka
9. Foto's van de toestand in Sri Lanka (met twee bijkomende foto's)
10. Verklaring van de elayathampy thamotharampillai JP (met de originele brief)
11. Verklaring van de kinderen van verzoekster
12. Rapporten kinderen van verzoekster
13. Toetsen van de kinderen".

Bij aanvullende nota van 10 september 2018 legt verweerder de COI Focus "Sri Lanka: Risico bij terugkeer" van 29 mei 2018 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen met de Sri Lankaanse overheid omwille van de vermeende banden van haar echtgenoot met de LTTE. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

2.4.2. Vooreerst dient worden opgemerkt dat verzoekster noch de beweerde banden van haar echtgenoot met de LTTE, noch zijn vermeende vervolging door de CID met enig begin van bewijs kan staven.

2.4.3. Daargelaten dat verzoekster niet aantoont dat haar man ooit samenwerkte met de LTTE, kan uit haar verklaringen hoe dan ook slechts een beperkt engagement blijken en kan hij hoogstens als een gewone sporadische hulp van de beweging worden beschouwd. Zo verklaarde verzoekster meermaals dat haar echtgenoot geen lid was van de LTTE en dat hij hen slechts eten gaf en slachtoffers vervoerde (gehoorverslag van het CGVS van 22 januari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 1), p. 5, p. 12; gehoorverslag van het CGVS van 23 februari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 2), p. 3). Zij verklaarde bovendien dat veel Tamils uit haar regio de LTTE op dezelfde wijze hielpen zonder dat zij hiervoor vervolgd werden (CGVS-verslag 1, p. 7). De voorgehouden beperkte samenwerking van haar echtgenoot met de LTTE staat dan ook geenszins in verhouding met de jarenlange vervolging die verzoekster en haar echtgenoot zouden ervaren hebben. Het is immers niet aannemelijk dat de CID zodanig lang zoveel energie zou steken in iemand met een dergelijk laag profiel als verzoeksters echtgenoot, die zoals vele Tamils slechts eten gaf aan de LTTE en hun slachtoffers vervoerde.

Verzoeksters verklaring dat haar echtgenoot er wel van verdacht werd een grotere rol te hebben gespeeld bij de LTTE, met name dat hij promotie voor hen voerde en nieuwe strijders rekruteerde (CGVS-verslag 1, p. 6-7, p. 12; CGVS-verslag 2, p. 3) is dan een loutere losse bewering dat geen

objectieve basis heeft. Dit kan dan ook meteen verklaren waarom verzoekster niet gehaast was om te vluchten. Dat verzoekster, ondanks de voorgehouden band van haar echtgenoot met de LTTE, nog ruim negen jaar na de beëindiging van de hulp van haar echtgenoot aan de LTTE in Sri Lanka zou kunnen gebleven hebben zonder daarover uitdrukkelijke verklaringen af te leggen kan geheel niet overtuigen.

2.4.4. Verder legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande de vervolging van haar echtgenoot door de CID, wat voorts afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zo verklaarde verzoekster dat haar man aanvankelijk niet naar Pilu Palai wou terugkeren vanuit Colombo omdat hij vreesde in de problemen te komen met de CID (CGVS-verslag 1, p. 6). Er kan echter niet worden ingezien dat verzoeksters echtgenoot dan wel zonder enige twijfel naar Colombo reisde waar de CID en het Sri Lankaanse leger veel nadrukkelijker aanwezig zijn, gezien dit de hoofdstad van het land is, en aldus verzoeksters echtgenoot gemakkelijk konden traceren. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoekster dat in Colombo niemand de banden van haar echtgenoot met de LTTE kon aantonen (CGVS-verslag 2, p. 3). Verzoeksters asielaanvraag is niet logisch wat op het verzonnen karakter wijst. Immers verzoeksters echtgenoot was op dat moment in 2010 nog niet op de hoogte van de beschuldigingen met betrekking tot zijn rekruterings- en promotietaken binnen de LTTE, nu verzoekster verklaarde dat mensen uit hun omgeving deze informatie pas vanaf midden 2011 deelden met de CID (CGVS-verslag 1, p. 6, CGVS-verslag 2, p. 4). De chronologie van verzoeksters aanspraak klopt aldus niet, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt nu niet aannemelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot in Colombo niet zouden gehandeld hebben in het licht van de kennis van een al dan niet beschuldiging van collaboratie.

Daarnaast kan niet worden ingezien dat verzoeksters echtgenoot gedurende verschillende periodes onderdook, maar in september 2012 vrijwillig naar het kantoor van de CID stapte (CGVS-verslag 1, p. 7). Evenmin kan worden ingezien dat, nadat verzoekster met haar echtgenoot naar de CID ging, zij gewoon terug naar huis mocht keren. Verzoekster is duidelijk onbekend met de CID. Verzoeksters verklaring dat de CID hen gewoon liet gaan, zelfs nadat verzoekster een van hen geslagen had, is bezwaarlijk ernstig. Dat verzoeksters echtgenoot als gevolg van dit alles het dan toch nog noodzakelijk achtte om opnieuw onder te duiken (CGVS-verslag 1, p. 7) blijft slechts een incoherente bewering.

2.4.5. Dit kan voorts ook blijken uit verzoeksters verklaringen over de plaatsen waar haar man zou ondergedoken zijn in deze periode. Immers, verzoekster verklaarde dat haar man ofwel bij haar broers en zussen verbleef, ofwel naar zijn ouderlijk huis reisde (CGVS-verslag 1, p. 6-8) wat geenszins duidt op onderduiken nu de CID hem logischerwijs op deze plaatsen zou komen zoeken. Verzoeksters verklaring dat de CID slechts een keer naar het huis van een familielid kwam wijst enkel op een verregaande naïviteit van de CID wat niet overeenstemt met objectieve informatie in het administratief dossier (CGVS-verslag 2, p. 5).

2.4.6. Dat verzoeksters echtgenoot niet in de aandacht stond van de CID kan ook blijken uit verzoeksters verklaring dat haar man nooit verplicht werd om wekelijks zijn handtekening te gaan plaatsen, dat hij nooit gearresteerd werd en nooit in een rehabilitatiecentrum verbleef (CGVS-verslag 2, p. 3-4). Nochtans blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat dergelijke acties frequent gebruikt werden door de Sri Lankaanse autoriteiten in de naoorlogse periode (COI Focus "Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka" van 7 november 2016, p. 8-9). Indien de CID het vermoeden had dat verzoeksters echtgenoot banden had met de LTTE, dan hadden zij hem eenvoudigweg vastgehouden toen hij in eigen persoon naar de CID ging of kunnen monitoren door hem wekelijks zijn handtekening te laten plaatsen, *quod non*. Verzoekster kon evenmin toelichten waarom de CID haar echtgenoot niet arresteerde ("Ze kwamen en ondervraagden hem, maar ze arresteerden hem niet. Ik weet niet waarom ze hem niet arresteerde.", CGVS-verslag 1, p. 12). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat de CID niet over voldoende bewijs beschikte en dat zij geen arrestaties deden (CGVS-verslag 2, p. 4). Daargelaten dat dergelijke wijzigende verklaringen aantonen dat verzoekster onbekend is met de werkwijze van de CID, dient opgemerkt dat de CID, naar verzoeksters verklaringen, aan de hand van getuigenissen van buurtbewoners reeds voldoende bewijs had om verzoeksters man te vizeren (CGVS-verslag 2, p. 3-4). Uit voorgaande kan slechts afgeleid worden dat de CID geen interesse had in verzoeksters echtgenoot, maar ook dat verzoekster geen kennis heeft van het leven van Tamils met vermeende banden met de LTTE. Indien verzoeksters asielaanvraag enigszins waarachtig zou zijn, dan had ze deze toestand besproken met haar familie, waarbij haar man beweerdelijk ondergedoken geweest was, en haar ze minimale kennis moeten hebben over de werkwijze van de CID, *quod non*.

Ten slotte dient vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot wachtte tot juni 2013 om Sri Lanka te verlaten terwijl hij reeds twee jaar, sinds het midden van 2011, gezocht zou zijn door de CID en haast

voortdurend moest onderduiken (CGVS-verslag 1, p. 6-8) wat verzoekster niet logisch en eenduidig kan toelichten (CGVS-verslag 2, p. 4-5).

2.4.7. Gezien de Raad geen geloof hecht aan de vervolging van verzoeksters echtgenoot door de CID, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters voorgehouden vervolging - die steunt op de vervolging van haar echtgenoot - na het vertrek van haar man naar India. Daarnaast staat verzoeksters verklaring dat haar man slechts beperkt betrokken was bij de LTTE haaks op haar verklaring gedurende bijna vier jaar na zijn vertrek lastig te zijn gevallen door de CID (CGVS-verslag 1, p. 6-8, p. 11) zeker indien de CID hem niet arresteerden wanneer hij zich persoonlijk had gemeld. In deze context kan dan ook niet ingezien worden dat de CID in 2016 plots kokend water op verzoekster zou komen gieten op haar knie (CGVS-verslag 1, p. 9). Verzoeksters littekens en de medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. *In casu* dient opgemerkt dat verzoekster na deze beweerde aanval in november 2016 nog negen maanden in Sri Lanka bleef (tot augustus 2017) alvorens het land te verlaten (CGVS-verslag 1, p. 9, p. 11). Voorts reisde verzoekster gedurende die periode zelfs nog terug naar haar huis reisde om zaken te regelen (CGVS-verslag 1, p. 10-11) wat niet te rijmen valt met verzoeksters bewering dat de CID haar knie verbrand zou hebben met kokend water. Dit klemt te meer nu verzoekster haar broers of zussen kon gevraagd hebben om de zaken in haar huis te regelen (CGVS-verslag 1, p. 6, p. 8).

Verzoeksters beweerde jarenlange vervolging wordt verder ondergraven nu niet aannemelijk is dat verzoekster nooit bescherming heeft gezocht bij enige instantie, niet bij ngo's, niet bij het Rode Kruis, niet bij de Human Rights Commission, niets (*"De cid waarschuwde me dat als ik het aan een organisatie vertelde dat ik en mijn kinderen niet veilig zouden zijn."*, CGVS-verslag 1, p. 12; CGVS-verslag 2, p. 5-6). Wanneer verzoekster hiervoor verschillende keren om een verklaring werd gevraagd verwees zij telkens alleen naar de bedreigingen door de CID (*"De cid bedreigde mij (...) Ik heb geen hulp gezocht, maar nadat ze dat kokend water op me gieten, bedreigde de cid mij, als je help zoekt, dan zal je zien wat zal gebeuren, dan zullen je kinderen niet terug thuis komen van school, dan schieten we u neer."*, CGVS-verslag, p. 5-6). Ook deze verklaringen zijn onaannemelijk in het licht dat de CID opereert in naam van de staat en de veiligheidsdiensten en geenszins dient zijn handelwijze verstoppen, wel integendeel. Ook hieruit kan blijken dat verzoekster niet bekend is met de reële situatie in Sri Lanka. Hoe dan ook indien verzoekster werkelijk vervolgd werd door de CID kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij, alvorens de beslissing te nemen om samen met haar drie kinderen een grote, gevaarlijke en dure reis naar België te ondernemen, eerst de lokale beschermingsmogelijkheden zou uitputten.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster wel naar hulporganisaties, zoals Human Rights Commission, is gegaan, maar dat zij haar op dat moment niet verder konden helpen en dat zij de dag daarop diende terug te gaan. Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat ze bang geworden was, omdat er mannen van de CID langsgekomen waren bij haar thuis, en zij geen verdere stappen durfde te ondernemen. Verzoeksters laattijdige uitleg in het verzoekschrift komt voor als ene *post factum* toelichting in de hoop haar nalatigheid te verklaren. Hoe dan ook spreekt ze zichzelf tegen nu verzoekster bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen hulp heeft gezocht bij een lokale organisatie.

Deze nalatigheid om plaatselijke hulp te zoeken staat haaks op de thans neergelegde brieven van een priester, van een parlementslid en van een vrederechter (elayathampy thamothersampillai JP). Deze stukken hebben geen officieel, noch objectief karakter en vormen slechts een (weinig gedetailleerde) weergave van verzoeksters situatie. In de brief van de vrederechter wordt onder meer vermeld: *"During the year 2010, we resettled, and came back to papllapallai"* en *"It is because of the above said reasons, I was unable to live in Sri Lanka"*. Uit het gegeven sommige delen van de brief in de eerste persoon zijn geschreven, kan blijken dat de vrederechter deze brief minstens niet volledig zelf geschreven heeft. Hierboven werd hoe dan ook reeds vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is. Deze gesolliciteerde brieven vermogen niet aan deze vaststellingen te tornen.

2.4.8. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat men in Sri Lanka een probleem kent met politiemensen die vrouwen lastigvallen, betreft dit een blote bewering bovendien kan niet blijken dat verzoekster door politiemensen werd gevolgd noch door de veiligheidsdiensten.

2.4.9. Waar verzoekster aanvoert dat haar kinderen goed geïntegreerd zijn en naar school gaan in België, merkt de Raad op dat dergelijke redenen geen toekenning van internationale bescherming

kunnen rechtvaardigen. De bij het verzoekschrift neergelegde rapporten en toetsen van verzoeksters kinderen, alsook de geschreven verklaring van verzoeksters kinderen, tonen aan dat haar kinderen naar school gaan in België, goede scores behalen en graag naar school zouden blijven gaan in België. Zoals reeds aangehaald vormen dergelijke redenen geen aanleiding voor de toekenning van internationale bescherming.

2.4.10. De door verzoekster voorgelegde identiteitskaart, de geboorteaktes van haar en haar kinderen, haar huwelijksakte en gezinsboekje kunnen hoogstens verzoeksters identiteit en herkomst aantonen, wat niet in twijfel wordt getrokken. Ook de brieven ter bevestiging van de dood van verzoeksters ouders kunnen bovenstaande appreciatie niet doen ombuigen nu ook hier niet aan getwijfeld wordt.

2.4.11. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat uit de COI Focus “*Sri Lanka: Risico bij terugkeer*” van 7 november 2016 - toegevoegd aan het administratief dossier - en de COI Focus “*Sri Lanka: Risico bij terugkeer*” van 29 mei 2018 - neergelegd bij aanvullende nota - blijkt dat een terugkeer naar Sri Lanka uit het buitenland aanleiding kan geven tot ondervragingen door de CID op de luchthaven of achteraf. Tevens blijkt dat het bijna altijd gaat om personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Soms worden personen ook aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij mensensmokkel of documentenfraude. Mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving kunnen weliswaar strafrechtelijk vervolgd worden, ongeacht de etnie waartoe men behoort. Een soevereine staat heeft echter het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Uit de beschikbare informatie kan niet blijken dat eventuele straffen, in zoverre ze al worden toegepast, de toekenning van een internationale beschermingsstatus rechtvaardigen.

2.4.12. Ook de door verzoekster neergelegde foto's kunnen haar vrees voor vervolging niet aantonen. Foto's hebben immers ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Indien de Raad uiteraard niet betwist dat een jarenlange burgeroorlog woedde in Sri Lanka die 15 jaar geleden eindigde, dan kan uit ongedateerde foto's de precieze feitelijke omstandigheden niet worden afgeleid. Ook zijn deze foto's niet scherp en blijken ze uitgegroot. Verzoekster laat na deze beelden nuttig toe te lichten. Evenmin verklaart verzoekster waarom nu foto's worden neergelegd, hoe ze werden verkregen en in welke omstandigheden ze werden genomen.

2.4.13. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK